

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY
PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

Hiv. szám: –

Ügyintéző:

Telefon:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. Tájékoztatom, hogy a bírósági felülvizsgálat iránti keresetet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340/B. § (1) és (2) bekezdésére, a Pp. 394/B. § (1) bekezdésére tekintettel, a Pp. 397/I. § (1) bekezdése alapján elektronikusan is benyújthatja, azonban a Pp. 397/J § b) pontja értelmében a jogi képviselővel eljáró felek, valamint a belföldi székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezetek részére kötelező.

Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban. A határozat bírósági felülvizsgálta iránti keresetlevél elektronikusan előterjesztésre szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le.

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irratár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos a Rendőrkapitányság munkatársai ellen tett panaszt, amely szerint a rendőrök „durván” jártak el, illetve „csúnyán” beszéltek vele.

A rendőri intézkedés elmulasztása miatt megfogalmazott panaszbeadványt *-n postai úton terjesztette elő Panasztestület részére, amelyet – felhívást követően egy esetben – *-n kiegészített.

A Panaszos a történet előzményeként előadta, hogy munkavállalás céljából érkezett *-n az oroszlanói céghez, ahol munkába állt, miután a képzéseken részt vett és sikeres vizsgát tett. A cég *-n indokolás nélkül felmondta a Panaszos munkaviszonyát, miután konfliktusba keveredett a „régis, problémás dolgozókkal”, akik beléköttök és „vitát szítottak”.

A Panaszos – vidéki lévén – a munkásszállón lakott, ahol az éppen szolgálatos portás közölte vele, hogy el kell hagynia a szállót, mert a cég felmondott neki. A Panaszos kiemelte, hogy a panasz benyújtásáig a felmondásról, a munkaviszony megszüntetéséről nem kapott semmilyen írásos dokumentációt.

A Panaszos kérte a portástól, hogy maradjon még egy éjszakát, mivel a korábbi munkabérét sem kapta meg, ezért pénz nélkül nem tud hazautazni. A portás telefonon keresztül felhívta a szálló tulajdonosát, aki nem engedélyezte, hogy a Panaszos ott maradjon, ezért a helyi Rendőrkapitányságra ment segítséget kérni, ahol nem segítettek neki. A rendőrök azt javasolták, hogy menjen hajléktalanszállóra, azonban ezt a Panaszos visszautasította.

A Panaszos ezután visszament a munkásszállóra, azonban a portás már nem engedte belépni, pedig személyes holmijai még a szobában voltak.

A portás felhívta a szálló állítólagos tulajdonosát, aki pár perc alatt megérkezett, azonban, mivel nem mutatkozott be, ezért a Panaszos a nevét nem tudja.

A munkásszálló tulajdonosa megrántotta a Panaszos bal vállát és kitaszította az épületből. A Panaszos ekkor még a saját lábán visszament, felháborodva tiltakozott, hiszen még a szobájában maradt a bőröndje, a személyes dolgai.

A Panaszos előadta, hogy biztos benne, hogy „ekkor már sokkot” kapott az eseményektől és tiltakozott.

A szálló tulajdonosa és még két ismeretlen férfi megfogta a Panaszost, és szó szerint kivágta az épületből úgy, hogy „maga alá tört” a válla. A Panaszos sírt, és szidalmazta is őket, de azok „csak röhögtek”, és a szálló többi lakója előtt azt kiabálták, hogy a Panaszos részeg és elesett. A Panaszos megjegyezte, hogy nem iszik alkoholt, egyúttal sérelmezte, hogy lejárták, megalázták, valótlant állítottak róla, kidobták és gúnyolódtak rajta. Mivel megsérült, hiába próbálta, nem tudott felállni. Visszaesett a betonra és a sárba. Sírt és „összeszetört”, de senki nem segített neki, ezért * óra * perckor maga hívta fel a rendőrséget, és elmondta, hogy mi történt, és kérte, hogy menjenek segíteni. Ezután a mentőket is hívta.

A kikerző rendőrök, – akiknek a nevét a Panaszos szintén nem tudja – durván viselkedtek vele. Amikor megérkeztek, a Panaszos magatehetetlenül a földön feküdt.

A rendőrök gúnyosan kérdezték a Panaszostól, hogy: „Naaa mi vaan? Álljon fel! Miért nem kel fel? Fááj a lába? Miii történt? Neem tud felállni?”

A Panaszos a mentőben volt már, amikor az egyik rendőr odahajolt hozzá, és két esetben kihangsúlyozta, hogy „Magaaa...eleseett!” A Panaszos továbbra is fenntartotta, hogy nem esett el, hanem a három férfi kidobta őt az utcára és a rendőrök is durván jártak el és beszéltek vele.

A Panaszost a kórházba vitték mentővel, ahol ellátták a vállát, és megállapították, hogy „kificamodott és törés is van.” A Panaszosnak 8 napon túli sérülései keletkeztek, ezért feljelentéssel is élt az esettel kapcsolatban.

A Panaszos *-n, a Panasztestület felhívására benyújtott panasz kiegészítésében előadta, hogy a panasz egyéb helyen történő előterjesztését nem állt módjában az intézkedést fogatosító rendőri szervnél panaszt tenni, mivel a történetek után nem érezte magát biztonságban a városban, így másnap reggel, *-n hazautazott. A lakóhelye szerint illetékes Rendőrkapitányságra ment panaszt tenni, ahol azt ajánlották neki, hogy a rendőri intézkedés ellen forduljon a Panasztestülethez. Az erőszakos cselekmény miatt a Panaszos feljelentést is tett.

A Panaszos a Panasztestület intézkedésre vonatkozó kérdéseire reagálva előadta, hogy a rendőrök nem igazoltatták a helyszínen, nem is hallgatták meg, hogy miért kérte a segítségüket. A rendőrök a munkásszálló tulajdonosával beszéltek, együtt szórakoztak, nevetgéltek. Nem emlékszik arra, hogy a tanúkat kikérdezték volna, pedig több ember is volt a helyszínen.

A Panaszos jelezte a rendőröknek, hogy a portás nem engedte bemenni a szállóra, hiába mondta nekik, hogy mindene a szobában van, azok nem foglalkoztak ezzel. A Panaszos dolgai csak másnap kerültek hozzá oly módon, hogy a cég ügyintézőjétől sms-ben kérte, hogy pakolja össze a szobából a holmiját, és juttassa el hozzá, mert a Panaszos már nem mert a szállóra elmenni. Az ügyintéző a város buszmegállójában adta át a Panaszosnak a bőröndjét és a táskáját, ahonnan hazautazott.

A Panasztestület azon kérdésére, hogy nyilatkoztatták-e a rendőrök a helyszínen a sérüléseivel kapcsolatban, a Panaszos rögzítette, hogy az egyik rendőr behajolt a mentőautó ajtaján, és a Panaszos állításának ellenére azt mondta: „Asszonyom, Ön elesett”.

A Panaszos arra a kérdésre, hogy milyen (jogi) felvilágosításban részesítették őt a rendőrök az intézkedéssel kapcsolatban, azt válaszolta, hogy a rendőrök semmiféle tájékoztatást nem adtak a további jogi lehetőségekről. A Panaszos a vállsérüléséről szóló orvosi dokumentációt is mellékelte a beadványához.

A Panaszos a fentiekre tekintettel kérte, hogy a panaszait a Panasztestület vizsgálja ki.

A Panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – *beadványa szerint* – az alábbiakat sérelmezte:

1. a rendőri intézkedés hiányos voltát,
2. a rendőrök kulturálatlan hangnemét,

3. a felvilágosítás elmaradását.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a XIII. cikkben foglalt tulajdonhoz, a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

Az állásfoglalás alapján a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége keletkezett a telefonos bejelentések kapcsán, amelyet azonban nem teljesítettek megfelelően a rendőrök, a foganatosított intézkedést hiányosnak találta a Panasztestület.

A Panasztestület kimondta, hogy a bejelentésben foglalt körülmények tisztázásának hiánya, valamint az intézkedés végén elmaradt felvilágosítás miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz és a tulajdonhoz való joga.

Az intézkedés során alkalmazott hangnemmel kapcsolatban a Panasztestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az sértette az Rtv. vonatkozó előírásait, ezért megállapította a Panaszos emberi méltósághoz fűződő jogának sérelmét.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- panaszbeadvány,
panasz kiegészítése és mellékletei:
- ambuláns lapok Panaszos vonatkozásában,
- RFK vezetőjének átirata és annak mellékletei:
- Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése kivizsgálásról,
- jegyzőkönyv feljelentésről Panaszos vonatkozásában,
- röntgen leletek Panaszos vonatkozásában,
- jelentés biztonsági intézkedés végrehajtásáról Panaszos vonatkozásában,
- „feljegyzés elfogott, előállított, biztonsági intézkedés alá vont személy átadásáról” elnevezésű formanyomtatvány Panaszos vonatkozásában,
- határozat a feljelentés elutasításáról Panaszos vonatkozásában,
- „ügyeleti küldési napló” elnevezésű irat Panaszos vonatkozásában,
- adatlap, „küldés leírása” elnevezésű irat Panaszos vonatkozásában,
- EDR lekérdezések,
- rendőri jelentések,
- szakmai állásfoglalás és mellékletei:
- jegyzőkönyvek tanú meghallgatásáról közigazgatási ügyben (hiteles másolat),
- „küldés leírása” elnevezésű irat Panaszos vonatkozásában,

- Útvonalvizsgálat jelentések * forgalmi rendszámú szolgálati gépkocsi vonatkozásában a gépjárműve telepített EDR rádió és GPS koordinátái és mellékletei (táblázat, térképvázlat és 6 db fénykép)
- adathordozó kísérlap a Panaszos vonatkozásában CD-n lévő hanganyagról.

III.

A tényállás minden részletre kiterjedő tisztázása érdekében lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a Panaszos által előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, nyilatkozatot, illetőleg egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amelyek a II. részben említett bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

*-n * óra * perckor bejelentést tett a 112-es segélyhívó telefonszámon keresztül a munkásszálló üzemeltetője, amely szerint egy női lakójuk, aki valószínűleg alkoholos állapotban van, vagy mintha nem lenne beszámítható, egész nap jön-megy; kirúgták a munkahelyéről, nem bírnak vele, a nő kiabál, szitkozódik, verekszik, és nem hajlandó elhagyni a szállást.

Bejelentés alapján *-n * óra * perckor a helyszínre vonult két rendőr. Az adatlap alapján a rendőr jelentette a TIK felé a helyszínre kiérkezésének időpontját, amely * volt, illetve az intézkedés befejezésének időpontja is rögzítésre került.

A Panaszos *-n, * óra * perckor telefonon tett bejelentést, amely szerint öt három férfi kidobta a munkásszállóról, melynek következtében megsérült; a mentőt is értesítette. A Panaszos által tett bejelentésről a TIK tájékoztatta az intézkedő rendőrrjőrőt.

A helyszínre kiérkező rendőrrjőr a földön hanyatt fekvő Panaszost, illetve tőle néhány méterre a munkásszálló üzemeltetőjét, a szálló portását, illetőleg néhány fő szállóvendéget.

A Panaszostól a rendőr megkérdezte, hogy hol sérült meg, illetve azt, hogy milyen panasza van, amelyre azt felelte, hogy eltört a karja. A földön fekvő Panaszost a rendőr fel akarta

¹ Pl.: 1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

segíteni, azonban ezt határozottan – többszöri kérdés ellenére – elutasította, mondván, hogy nem tud megmozdulni a karja miatt.

A Panaszos meghallgatása során elmondta, hogy * óra * perckor megjelent a munkásszállón, ahonnan őt „kiütötték” az ajtón keresztül, ezért fekszik a földön, továbbá az esés során megütötte a kezét, amelyik szerinte eltört, ezért értesítette a mentőket is.

Meghallgatásra került a munkásszálló portása, aki elmondta, hogy a munkásszálló üzemeltetői az ajtóban beszéltek a Panaszossal, aki a telefonjával hadonászva kiabált. A vitatkozás közben felháborodva hátat fordított, a küszöbön megbotlott és elesett.

A munkásszálló üzemeltetői elmondták, hogy a Panaszost a nap folyamán távozásra szólították fel, amely neki nem tetszett. * óra körüli időben ismételt megjelent a munkásszálló bejárati ajtajában, ahol a hangját felemelve, kezével hadonászva a szállás miatt vitatkozni kezdett velük. A bejelentés előtt is kiabált, kezeivel hadonászott felénk, amely miatt erélyesen felszólították, hogy amennyiben nem hagyja el a szállót, rendőrt fognak hívni. Ennek hatására a Panaszos a bejárati ajtó felé indult, amely során annak küszöbében megbotlott és elesett. Az esést követően tovább folytatta a szitkozódást, és feljelentéssel fenyegetőzött.

A helyszínre * óra * perckor érkezett mentő megvizsgálta a Panaszost, aki elsődlegesen megállapította, hogy nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, és további vizsgálatok céljából az Ambulanciára szállította.

A biztonsági intézkedés végrehajtásáról készített rendőri jelentés szerint a Panaszos az intézkedés során folyamatosan zavartan beszélt, zaklatott volt, nem tudta pontosan elmondani, hogy mi történt.

A jelentés szerint a helyszínre kiérkezett mentők munkatársai, akikkel Panaszos még az ellátás megkezdése előtt arrogáns, kioktató módon kezdett el beszélni. Közölte, hogy mindenkit be fog panasolni, illetve „a TV-ben is be fogja mondani, hogy mit tettek vele.” Hasonló stílusban kommunikált a Panaszos a helyszínen tartózkodó valamennyi személlyel szemben. A rendőr felhívta a Panaszos figyelmét, hogy a mentősök segíteni jöttek, akárcsak ők, és kérte, hogy legyen együttműködő.

A *-n kelt jelentés alapján az intézkedés végén, mielőtt a mentőszolgálat munkatársai elszállították volna a Panaszost, a rendőr tájékoztatta őt a jogairól, illetve panasztételi lehetőségéről is.

V.

A panasz vizsgálata során az alábbiakat állapítottam meg:

1. A rendőri intézkedés hiányos volta.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 13. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

(2) A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 24. § (1) és (3) bekezdése szerint

„(1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

(3) A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 8. § (1)-(3) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.

(2) A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

(3) Ha a szándékos bűncselekmény elkövetésének helyszínén tetten ért vagy a menekülő elkövető elfogására nincs mód, a rendőr haladéktalanul intézkedik az elfogás és - szükség esetén - a helyszín biztosítása iránt.”

A büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és d) pontja szerint:

„(1) Aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztés, ha a garázdaságot

a) csoportosan,

d) felfegyverkezve, követik el.”

[Garázdaság]

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 170. §-a szerint:

„Aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.”

[Garázdaság szabálysértése]

A Btk. 164. § (1)-(3) bekezdése szerint:

„(1) Aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

(2) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(3) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

[Testi sértés]

A Szolgálati Szabályzat) 12. § (1) bekezdése szerint:

„...a rendőr gondoskodik az elsődleges intézkedések megtételére - különös tekintettel az elsősegélynyújtásra, értesítés adásra, helyszínbiztosításra, tanúkutatásra, adatgyűjtésre, kárelhárításra...”

A Rendőrség Etikai Kódexének 4. pontja szerint:

„A rendőr elismeri és védi az emberi méltóságot, tiszteletben tartja az emberi és a személyiségi jogokat. Elfogulatlanul jár el nemre, korra, állampolgárságra, etnikai hovatartozásra, vallási és politikai meggyőződésre, társadalmi és vagyoni helyzetre tekintet nélkül.”

A Panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem nyújtottak neki megfelelő segítséget, pedig magatehetetlenül feküdt a földön, meg sem hallgatták, illetve nem érdekelte őket, amit mondott.

A Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében a rendőri jelentés közokiratnak minősül, amely szerint a jelentésben foglaltak teljes mértékben – az ellenkező bizonyításáig – bizonyítják az abban foglaltakat. Figyelembe véve a rendőri jelentés közokirati jellegét, a bizonyítékok értékelése során a rendőri jelentésben foglaltakat fogadtam el a döntéshozatal alapjául.

A Rendőrkapitányság munkatársai a bejelentést követően haladéktalanul a helyszínre vonultak, azonban a helyszínre kivonuló rendőrök előtt nem volt tisztázott a történeti tényállás, elsődlegesen azt kívánták megállapítani, hogy mi történt, mivel a Panaszos sérüléseinek keletkezési mechanizmusa nem volt egyértelmű.

Az adatgyűjtést és a tényállás tisztázását nehezítette, hogy a Panaszos „láthatóan zavart, felfokozott idegállapotban volt”, „zavartan beszélt, zaklatott volt, nem tudta pontosan elmondani, hogy mi történt.”

A Panaszostól a rendőr megkérdezte, hogy hol sérült meg, illetve azt, hogy milyen panasza van, amelyre azt felelte, hogy eltört a karja. A földön fekvő Panaszost a rendőr fel akarta segíteni, azonban ezt határozottan – többszöri kérdés ellenére – elutasította, mondván, hogy nem tud megmozdulni a karja miatt.

Tekintettel arra, hogy a helyszínen nem lehetett megállapítani, hogy a konfliktust ki kezdeményezte, illetve azt sem, hogy a Panaszos sérülései hogyan keletkeztek, így az ügyben érintett összes személyt elő lehetett volna állítani, azonban a sértettet a mentő további vizsgálatok céljából elszállította a helyszínről.

A Panaszos lelkiállapotára vonatkozóan a kézzel írt, későbbiekben keletkezett beadványában előadta, hogy a munkásszálló tulajdonosa megrántotta a bal vállát és kitesztotta az épületből, valamint azt, hogy ekkor még a saját lábán visszament, felháborodva tiltakozott, hiszen még a szobájában maradt a bőröndje, a személyes dolgai. A Panaszos előadta továbbá, hogy biztos benne, hogy „ekkor már sokkot” kapott az eseményektől és tiltakozott. Ez a megfogalmazás is a rendőri jelentésekben foglaltakat erősíti meg, amely szerint nem mutatható együttműködést a történetek vonatkozásában. A rendőrök csak az általuk meghallgatott személyek elmondására tudtak támaszkodni. A rendőrök a rendőri jelentések alapján a helyszínen a rendelkezésükre álló tanúinterjúk alkalmával beszerzett adatokból bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének lehetőségét, gyanúját nem tudták megállapítani.

A Panaszos nem volt együttműködő, ezért a rendőrök csak a meghallgatott tanúk által előadottak alapján tudták a tényállást megállapítani. Ez a rendőrségnek azért nem felróható, mivel a Panaszos saját verzióját nem adta elő, ezért azt a helyszínen intézkedő rendőrök sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudták.

A Panaszos a rendőri intézkedést követően, a panaszában a személyes dolgaival kapcsolatban előadta, hogy mindene (a bőröndje, stb.) a szobában volt. A beadvány kiegészítésében kifejtette, hogy a portás nem engedte bemenni a szállóra, és hiába mondta neki, hogy mindene a szobában van, a portás nem foglalkozott vele. „A rendőröket pedig ez nem érdekelte.”

A tényállás tisztázása céljából tanúként került meghallgatásra a munkásszálló portása, aki elmondta, hogy a Panaszos vonatkozásában szó sem volt arról, hogy a szállón levő holmiját nem viheti el. Éppen ez volt az egyetlen kérés a szálló ügyvezetője részéről, hogy szedje össze a holmijait és hagyja el a szállót, amelyet a Panaszos nem volt hajlandó tudomásul venni. A munkásszálló alapszabálya, amely a bejárati ajtó melletti falitáblán is olvasható kifüggesztve, hogy „Akit a munkahelyéről elküldenek vagy leszámol aznap el kell hagynia a szállót.” A Panaszos önszántából nem akarta kihozni a holmijait, mivel nem akarta elhagyni a szálló területét.

Megállapítottam, hogy a panaszbeadványok, valamint a „Hanganyag 3.” elnevezésű, telefonos bejelentésről készült hangfájl alapján, – amely a Panaszos és a Segélyhívó Központ közötti kommunikációt rögzíti – az hangzik el, hogy nem adnak neki helyet a munkásszállón.

A Panaszos nem sérelmezte, hogy elzárták volna előle a személyes dolgait, illetve, hogy a szállón maradt „cuccaihoz” nem engedték vissza, csupán az hangzik el szó szerint, hogy: *„Kirúgtak a cégtől és a munkásszállóról és most nem adtak helyet. Bejöttem, itt van a cuccom, a bőröndöm, minden. Mondtam, hogy még itt éjszakáznék holnapig, mert holnap utaznék haza.”*

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy a helyszínen végrehajtott rendőri intézkedés ebben az esetben elegendő volt, mivel az esetleges további intézkedések megtételét nem indokolta semmi a Panaszos magába forduló magatartásának következményeként, mivel a rendőrök az ő verzióját nem ismerhették.

Az elsődleges intézkedési kötelezettségüknek eleget tettek, a helyszínen haladéktalanul megjelentek, segítséget nyújtottak, a jelen lévőket igazoltatták, nyilvántartásokban ellenőrizték, adatgyűjtést, tanúkutatást hajtottak végre.

A tényállás – a Panaszos magatartása miatt – nem volt kellőképpen felderíthető.

Megállapítottam továbbá, hogy az intézkedő rendőrök a végrehajtott tanúkutatás adminisztrációját nem végezték el maradéktalanul, mivel a rendőri jelentésben szereplő „szálló környékén kint tartózkodó, dohányzó lakók” személyes adatai nem kerültek rögzítésre, azonban ez a mulasztás érdemben azt a tényt, hogy adatgyűjtést, tanúkutatást végeztek, nem befolyásolja.

A fentiek alapján a benyújtott panasz a rendőri intézkedési hiányos volta tekintetében alaptalan.

2. A rendőrök kulturálatlan hangneme.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint:

„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Etikai Kódex 1. pontjának második része alapján:

„Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.”

Az Etikai Kódex 5. pontja szerint:

„A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

Az Etikai Kódex 7. pontjának utolsó mondata szerint a rendőr:

„Tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Panaszos sérelmezte, hogy az intézkedés során a rendőrök gúnyosan kérdezték tőle, hogy: *„Naaa mi vaan? Álljon fel! Miért nem kel fel? Fááj a lába? Miii történt? Neem tud felállni?”*, illetve összességében a rendőrök durván jártak el és beszéltek vele.

E fenti kijelentések objektíve nem sértők, hanem a történetek megállapítását elősegítő adekvát kérdések a szituációból adódóan.

A folyamatban lévő büntetőügyben rögzített tanúkihallgatási jegyzőkönyvek alapján a két mentős kihallgatásra került, illetve a munkásszálló portása vallomásaiban elmondja, hogy a Panaszos folyamatosan szitkozódott, személyeskedett, mindenkit fel akart jelenteni, még a rendőröket és a mentősöket is. Elmondásuk alapján a Panaszos vagy ittas volt vagy valamilyen szer hatása alatt állt, beszéde összefüggéstelen volt.

A fentiekben túl előadták, hogy a rendőrség tagjaitól nem tapasztaltak semmi olyat, ami megalázó lett volna, a rendőrök nem beszéltek vele sértően sem, inkább a Panaszos nem volt közreműködő, nem volt hajlandó válaszolni a feltett kérdésekre, csak fenyegetőzött, hogy mindenkit feljelent.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben és a tanúkihallgatási jegyzőkönyvekben foglaltakat vettem alapul.

A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

Megállapítottam, hogy a Panaszos a később, kézzel írt panaszbeadványában azt írta, hogy amikor a mentőben volt már, amikor az egyik rendőr odahajolt hozzá, és két esetben kihangsúlyozta, hogy „Magaaa...eleseett!”, majd ezt a megfogalmazást a Panasztestület felhívására és azon kérdésére, hogy nyilatkoztatták-e a rendőrök a helyszínen a sérüléseivel kapcsolatban, a Panaszos rögzítette, hogy az egyik rendőr behajolt a mentőautó ajtaján, és a az ő állításának ellenére azt mondta: „Asszonyom, Ön elesett”, amely szintén a rendőrök kulturált hangnemét erősíti.

3. A felvilágosítás elmaradása.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint:

„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonzbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése alapján:

„(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

Az Rtv. 24. § (1) és (3) bekezdése szerint

„(1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

(3) A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (6) bekezdése szerint:

„(6) A rendőr az Rtv. V. Fejezetében foglalt intézkedését vagy az Rtv. VI. Fejezetében foglalt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az Rtv. IX. Fejezetében meghatározott panasz lehetőségéről szóló tájékoztató keretében felhívja az intézkedés alá vont személy figyelmét a panasz előterjesztésének határidejére is.”

A Panaszos sérelmezte, hogy a vele szemben intézkedő rendőrök egyike sem adott tájékoztatást a „törtétekkel kapcsolatban” a jogairól, jogi lehetőségeiről, sem pedig a feljelentésről.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítottam, hogy a *-n kelt jelentés alapján az intézkedés végén, mielőtt a mentőszolgálat munkatársai elszállították volna a Panaszost, a rendőr tájékoztatta őt a jogairól, illetve panasztételi lehetőségéről is.

A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

Megállapítom, hogy a Panaszos a később, kézzel írt panaszbeadványában úgy nyilatkozott, hogy nem állt módjában az intézkedést foganatosító rendőri szervnél panaszt tenni. Ennek indokaként azt hozta fel, hogy azért, mert a törtétek után nem érezte magát biztonságban a városban és *-n, másnap reggel hazautazott, illetve részéről jobb lenne, ha az utazás elkerülése miatt a lakhelyén lehetne az ügy.

VI. fejezet

Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdés második mondata alapján:

„Ha az országos rendőrfőkapitány, valamint a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója, illetve a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

1. A rendőri intézkedés hiányos volta.

A Panasztestület megállapította, hogy a bejelentésben foglalt körülmények tisztázásának hiánya miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz, valamint a tulajdonhoz való joga.

A Panasztestület állásfoglalásával az alábbi tényállás és a kifejtett jogi indokok alapján nem értek egyet.

A rendőri szerv vezetőjének szakmai állásfoglaláshoz mellékleteként csatoltakban foglaltakra, valamint – *figyelemmel a Ket. 172. § i) pontjában, valamint a Pp. 195.§ (1) bekezdésében foglaltakra közokirati bizonyító erővel figyelembe vett* – a II. részben említett bizonyítási eszközök alapján az alábbiakat állapítottam meg.

A Rendőrkapitányság munkatársai a bejelentést követően haladéktalanul a helyszínre vonultak, azonban a helyszínre kivonuló rendőrök előtt nem volt tisztázott a történeti tényállás, elsődlegesen azt kívánták megállapítani, hogy mi történt, mivel a Panaszos sérüléseinek keletkezési mechanizmusa nem volt egyértelmű.

Az adatgyűjtést és a tényállás tisztázását nehezítette, hogy a „láthatóan zavart, felfokozott idegállapotban volt”, „zavartan beszélt, zaklatott volt, nem tudta pontosan elmondani, hogy mi történt.”

A Panaszostól a rendőr megkérdezte, hogy hol sérült meg, illetve azt, hogy milyen panasza van, amelyre azt felelte, hogy eltört a karja. A földön fekvő Panaszost a rendőr fel akarta segíteni, azonban ezt határozottan – többszöri kérdés ellenére – elutasította, mondván, hogy nem tud megmozdulni a karja miatt.

Tekintettel arra, hogy a helyszínen nem lehetett megállapítani, hogy a konfliktust ki kezdeményezte, illetve azt sem, hogy a Panaszos sérülései hogyan keletkeztek, így az ügyben érintett összes személyt elő lehetett volna állítani, azonban a sértettet a mentő további vizsgálatok céljából elszállította a helyszínről.

A Panaszos lelkiállapotára vonatkozóan a kézzel írt, későbbiekben keletkezett beadványában előadta, hogy a munkásszálló tulajdonosa megrántotta a bal vállát és kitesztette az épületből, valamint azt, hogy ekkor még a saját lábán visszament, felháborodva tiltakozott, hiszen még a szobájában maradt a bőröndje, a személyes dolgai. A Panaszos előadta továbbá, hogy biztos benne, hogy „ekkor már sokkot” kapott az eseményektől és tiltakozott. Ez a megfogalmazás is a rendőri jelentésekben foglaltakat erősíti meg, amely szerint nem mutatható együttműködést a történetek vonatkozásában. A rendőrök csak az általuk meghallgatott személyek elmondására tudtak támaszkodni. A rendőrök a rendőri jelentések alapján a helyszínen a rendelkezésükre álló tanúinterjúk alkalmával beszerzett adatokból bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének lehetőségét, gyanúját nem tudták megállapítani.

A Panaszos nem volt együttműködő, ezért a rendőrök csak a meghallgatott tanúk által előadottak alapján tudták a tényállást megállapítani. Ez a rendőrségnek azért nem felróható, mivel a Panaszos saját verzióját nem adta elő, ezért azt a helyszínen intézkedő rendőrök sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudták.

A Panaszos a rendőri intézkedést követően, a *-n kelt panaszában a személyes dolgaival kapcsolatban előadta, hogy mindene (a bőröndje, stb.) a szobában volt. A *-n kelt beadvány kiegészítésében kifejtette, hogy a portás nem engedte bemenni a szállóra, és hiába mondta neki, hogy mindene a szobában van, a portás nem foglalkozott vele. „A rendőröket pedig ez nem érdekelte.”

A tényállás tisztázása céljából tanúként került meghallgatásra a munkásszálló portása, aki elmondta, hogy a Panaszos vonatkozásában szó sem volt arról, hogy a szállón levő holmiját nem viheti el. Éppen ez volt az egyetlen kérés a szálló ügyvezetője részéről, hogy szedje össze a holmijait és hagyja el a szállót, amelyet a Panaszos nem volt hajlandó tudomásul venni. A munkásszálló alapszabálya, amely a bejárati ajtó melletti falitáblán is olvasható kifüggesztve, hogy „Akit a munkahelyéről elküldenek vagy leszámol aznap el kell hagynia a szállót.” A Panaszos önszántából nem akarta kihozni a holmijait, mivel nem akarta elhagyni a szálló területét.

Megállapítottam, hogy a panaszbeadványok, valamint a „Hanganyag 3.” elnevezésű, telefonos bejelentésről készült hangfájl alapján, – amely a Panaszos és a Segélyhívó Központ közötti kommunikációt rögzíti – az hangzik el, hogy nem adnak neki helyet a munkásszállón.

A Panaszos nem sérelmezte, hogy elzárták volna előle a személyes dolgait, illetve, hogy a szállón maradt „cuccaihoz” nem engedték vissza, csupán az hangzik el szó szerint, hogy: *„Kirúgtak a cégtől és a munkásszállóról és most nem adtak helyet. Bejöttem, itt van a cuccom, a bőröndöm, minden. Mondtam, hogy még itt éjszakáznék holnapig, mert holnap utaznék haza.”*

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy a helyszínen végrehajtott rendőri intézkedés ebben az esetben elegendő volt, mivel az esetleges további intézkedések megtételét nem indokolta semmi a Panaszos magába forduló magatartásának következményeként, mivel a rendőrök az ő verzióját nem ismerhették.

Az elsődleges intézkedési kötelezettségüknek eleget tettek, a helyszínen haladéktalanul megjelentek, segítséget nyújtottak, a jelen lévőköt igazoltatták, nyilvántartásokban ellenőrizték, adatgyűjtést, tanúkutatást hajtott végre.

A tényállás – a Panaszos magatartása miatt – nem volt kellőképpen felderíthető.

Megállapítottam továbbá, hogy az intézkedő rendőrök a végrehajtott tanúkutatás adminisztrációját nem végezték el maradéktalanul, mivel a rendőri jelentésben szereplő „szálló környékén kint tartózkodó, dohányzó lakók” személyes adatai nem kerültek rögzítésre, azonban ez a mulasztás érdemben azt a tényt, hogy adatgyűjtést, tanúkutatást végeztek, nem befolyásolja.

Megállapítottam továbbá, hogy a rendőri szerv vezetőjének szakmai állásfoglalásának mellékleteként megküldött TIK adatlap, „küldés leírása” elnevezésű irat alapján, – amely

bizonyíték nem állt a Panasztestület rendelkezésére az állásfoglalás meghozatalának időpontjában – hogy A TIK-be érkezett bejelentés alapján *-n * óra * perckor a helyszínrre vonult két rendőr. Az adatlap alapján a rendőr jelentette a TIK felé a helyszínrre kiérkezésének időpontját, amely *-n * óra * perc volt, illetve az intézkedés befejezésének időpontja is rögzítésre került.

Tekintettel a fentiekre megállapítottam, hogy a rendőrök – *a korábban rendelkezésre álló biztonsági intézkedésben szereplő időpontok alapján* – nem 5 percet tartózkodtak a helyszínrre, hanem 23 percet.

2. A rendőrök kulturálatlan hangneme.

Az intézkedés során alkalmazott hangnemmél kapcsolatban a Panasztestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy az sértette az Rtv. vonatkozó előírásait, ezért megállapította a Panaszos emberi méltóságához fűződő jogának sérelmét.

A Panasztestület állásfoglalásával az alábbi tényállás és a kifejtett jogi indokok alapján nem értek egyet.

A Panaszos sérelmezte, hogy az intézkedés során a rendőrök gúnyosan kérdezték tőle, hogy: „Naaa mi vaan? Álljon fel! Miért nem kel fel? Fááj a lába? Miii történt? Neem tud felállni?“, illetve összességében a rendőrök durván jártak el és beszéltek vele.

E fenti kijelentések objektíve nem sértők, hanem a történetek megállapítását elősegítő adekvát kérdések a szituációból adódóan.

A folyamatban lévő büntetőügyben rögzített tanúkihallgatási jegyzőkönyvek alapján a két mentős kihallgatásra került, illetve a jegyzőkönyvben a munkásszálló portása vallomásában elmondja, hogy a Panaszos folyamatosan szitkozódott, személyeskedett, mindenkit fel akart jelenteni, még a rendőröket és a mentősöket is. Elmondásuk alapján a Panaszos vagy ittas volt vagy valamilyen szer hatása alatt állt, beszéde összefüggéstelen volt.

A fentiekén túl előadták, hogy a rendőrség tagjaitól nem tapasztaltak semmi olyat, ami megalázó lett volna, a rendőrök nem beszéltek vele sértőn sem, inkább a Panaszos nem volt közreműködő, nem volt hajlandó válaszolni a feltett kérdésekre, csak fenyegetőzött, hogy mindenkit feljelent.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtetett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben és a tanúkihallgatási jegyzőkönyvekben foglaltakat vettem alapul.

Megállapítottam, hogy a Panaszos a később, kézzel írt panaszbeadványában azt írta, hogy amikor a mentőben volt már, amikor az egyik rendőr odahajolt hozzá, és két esetben kihangsúlyozta, hogy „Magaaa...eleseett!“, majd ezt a megfogalmazást a Panasztestület felhívására és azon kérdésére, hogy nyilatkoztatták-e a rendőrök a helyszínrre a sérüléseivel kapcsolatban, a Panaszos rögzítette, hogy az egyik rendőr behajolt a mentőautó ajtaján, és a az

ő állításának ellenére azt mondta: „Asszonyom, Ön elesett”, amely szintén a rendőrök kulturált hangnemét erősíti.

3. A felvilágosítás elmaradása.

A Panasztestület megállapította, hogy az intézkedés végén elmaradt felvilágosítás miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A Panasztestület állásfoglalásával az alábbi tényállás és a kifejtett jogi indokok alapján nem értek egyet.

A Panaszos sérelmezte, hogy a vele szemben intézkedő rendőrök egyike sem adott tájékoztatást a „törtétekkel kapcsolatban” a jogairól, jogi lehetőségeiről, sem pedig a feljelentésről.

A Panaszos saját állítása mellett egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott, illetve az eljárás során e tárgykörben a rendőri jelentésektől eltérő bizonyíték nem merült fel. Tekintettel a – a Pp. jelen határozat III. részében kifejtett – hivatkozott rendelkezésére is, az azokban foglalt tényekre vonatkozó ellenkező bizonyíték hiányában döntésem meghozatala során a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítottam, hogy a jelentés alapján az intézkedés végén, mielőtt a mentőszolgálat munkatársai elszállították volna a Panaszost, a rendőr tájékoztatta őt a jogairól, illetve panasztételi lehetőségéről is.

Megállapítom, hogy a Panaszos a később, kézzel írt panaszbeadványában úgy nyilatkozott, hogy nem állt módjában az intézkedést foganatosító rendőri szervnél panaszt tenni. Ennek indokaként azt hozta fel, hogy azért, mert a törtétek után nem érezte magát biztonságban a városban és másnap reggel hazautazott, illetve részéről jobb lenne, ha az utazás elkerülése miatt a lakhelyén lehetne az ügy.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikk;
- a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. III. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése, 340/B. § (1) és (2) bekezdése, 394/B. § (1) bekezdése, 397/I. § (1) bekezdése; 397/J § b) pontja;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdése a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 13. § (1) és (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése, 24. § (1) és (3) bekezdése, 20. § (2) bekezdése a) pontja;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (6) bekezdése, 8. § (1)-(3) bekezdése, 12. § (1) bekezdése;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 339. § (1) és (2) bekezdés a) pontja, 164. § (1)-(3) bekezdése;
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 170. §-a;
- a Rendőrség Etikai Kódexének 1. pontjának második része, 4. pontja, 5. pontja, 7. pontjának utolsó mondata.

Budapest, 2016. november 25.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos